

SYLVIA DAY

Fascinația

Traducere din limba engleză
Florența Simion

Capitolul 1

Apa înghețată îmi sfârâia pe pielea care îmi ardea ca focul, usturimea alungând umbrelele unui coșmar pe care nu reușeam să mi-l amintesc în toate amănuntele.

Am închis ochii, lăsând jetul de apă să mă potopească; voiam să mă spăl de spaima și de greața care îmi tăiau picioarele. Un fior de gheață mă străbătu, căci gândul îmi zburase la soția mea. Îngerul meu, care dormea liniștită în apartamentul vecin. Aveam nevoie disperată de ea, voiam să mă pierd în ea și mă uram pentru că nu puteam să fac asta. Nu puteam s-o strâng la piept. Nu puteam să-i acopăr trupul plin de dorință cu al meu și să mă afund în ea, să o las să-mi izgonească amintirile cât mai departe.

—La dracu'!

Mă sprijinisem cu palmele de faianța rece, lăsând potopul înghețat cu care mă pedepseam să-mi pătrundă până în oase. Eram un ticălos egoist. Dacă aș fi fost un om mai bun, m-aș fi ținut cât mai departe de Eva Cross încă din clipa când am întâlnit-o.

În schimb, eu o luasem de soție. Și mai și răspândisem știrea despre căsătoria noastră în toate mijloacele de comunicare existente, în loc să păstrez totul secret, cunoscut doar de o mână de oameni. Ba mai rău încă, din moment ce nu voiam cu nici un chip s-o pierd, trebuia să gădesc o cale să mă revanșez pentru că eram într-atât de distrus, încât nici măcar nu puteam să dorm în aceeași cameră cu ea.

M-am săpunit, îndepărtând rapid sudoarea lipicioasă în care mă trezisem scaldat. Peste câteva minute, m-am întors în dormitor, mi-am tras pe mine o pereche de pantaloni de trening, după care m-am dus în birou. Nu era decât șapte dimineața.

Plecasem din apartamentul pe care Eva îl împărțea cu prietenul ei cel mai bun, Cary Taylor, cu doar câteva ore în urmă, căci voiam s-o las să doarmă un pic înainte să plece la serviciu. Petrecuserăm împreună toată noaptea, unul mai disperat și mai lacom după celălalt. Dar mai era ceva pe lângă asta. Eva era mistuită parcă de o grijă care mă rodea și pe mine, umplându-mă de neliniște.

Soția mea era îngrijorată de ceva.

Mi-am aruncat privirea pe fereastră, de unde se vedea Manhattanul, după care mi-am ațintit ochii asupra peretelui gol, pe care, în același spațiu în biroul din apartamentul nostru de lux de pe Fifth Avenue, tronau fotografii ale ei și ale noastre. Colajul acela îmi apărea clar în minte, căci în ultimele luni îmi petrecusem ceasuri nenumărate studiindu-l. Cândva, îmi puneam gândurile în ordine privind orașul. Acum, pentru asta îmi era necesar să mă uit la Eva.

M-am așezat la birou, scoțând din adormire computerul cu o mișcare a mouse-ului și oftând din rărunchi când chipul soției mele a apărut pe monitor. În fotografia pe care o pusesem pe ecran nu era machiată și cei câțiva pistrii de pe nas o făceau să pară și mai tânără decât cei douăzeci și patru de ani pe care îi avea. I-am mângâiat din ochi trăsăturile – curba sprâncenelor, strălucirea ochilor cenușii, buzele pline. În clipele când îmi zbură gândul la ea, aproape că îi simțeam acele buze pe piele. Săruturile ei erau binecuvântări, făgăduieli ale îngerului meu, care făcuse să merite să-mi trăiesc viața.

Am oftat apoi, hotărât, și, luând telefonul, am format numărul scurt pentru Raúl Huerta. În ciuda faptului că sunam la o oră foarte matinală, mi-a răspuns imediat; părea foarte treaz.

– Doamna Cross și Cary Taylor se duc azi la San Diego, l-am anunțat, iar la gândul acesta pumnul mi s-a încheștat de la sine. Nu era nevoie să spun mai mult.

– Am înțeleș.

– Până la prânz, vreau să am pe birou o fotografie recentă a lui Anne Lucas și un raport detaliat despre locurile unde s-a aflat azi-noapte.

– Cel mai târziu la prânz, confirmă el.

Apoi am închis, rămânând iar cu privirea pierdută pe chipul captivant de frumos al Evei. O surprinsesem într-un moment de fericire, în care nu-și controla expresia feței, într-o stare sufletească pe care eram hotărât să i-o păstrez toată viața. Noaptea trecută însă ea fusese supărată din cauza unei posibile dispute cu o femeie pe care o folosisem cândva. Trecuse ceva vreme de când n-o mai văzusem pe Anna, dar dacă ea era vinovată

de supărarea soției mele, avea să dea din nou ochii cu mine. Curând.

Am deschis e-mailul și m-am apucat să-mi triez mesajele, schițând răspunsuri scurte acolo unde era cazul, așteptând să ajung la e-mailul care îmi atrăsese atenția încă din clipa în care deschiseseam mesageria.

Am simțit prezența Evei înainte s-o văd.

Mi-am ridicat capul și am încetinit tastarea. Un val de dorință mă cuprinsese, potolindu-mi agitația pe care o simțeam neîncetat când ea nu era lângă mine. M-am lăsat apoi pe spate, ca să o admir mai bine.

– Te-ai trezit devreme, îngeraș.

Eva stătea în cadrul ușii cu cheia în mână, cu părul ei blond răvășit căzându-i foarte apetisant pe umeri, cu obraji și buzele roșii de somn; curbele unduitoare ale trupului îi erau ascunse de o bluză scurtă și de pantaloni scurți. Nu avea sutien, iar sânii obraznici se șteau pe sub dungile tricoului de bumbac. Era minionă, făcută să îngenuncheze bărbații, și îmi amintise adesea cât de mult se deosebea de femeile cu care fusesem fotografiat înaintea ei.

– M-am trezit și mi-era dor de tine, îmi răspunse, cu glasul acela ușor răgușit care mă excita întotdeauna. De câtă vreme te-ai sculat?

– Nu de mult, i-am zis, împingând raftul tastaturii, ca să-i fac loc la birou.

Ea se îndreptă spre mine, fermecându-mă fără să-și dea absolut deloc silința. Din clipa în care o văzusem pentru prima oară, știusem că o să mă facă bucăți. Făgăduiala asta îi sticlea în ochi, în felul în care se mișca. Oriunde s-ar fi dus, îi făcea pe bărbați să rămână

cu ochii holbați după ea. Să râvnească la ea. Așa cum râvneam și eu.

De îndată ce a ajuns destul de aproape de mine, am prins-o de mijloc și am luat-o la mine în poală. Mi-am lăsat capul în jos, prinzându-i în gură sfârcul prin tricou și sugându-i-l cu sete. Am auzit-o cum gemea, cutremurându-se din cauza senzației, și am zâmbit în sinea mea. Aș fi putut să-i fac tot ce doream. Îmi dăduse dreptul acesta. Era cel mai mare dar pe care îl primisem vreodată.

– Gideon! Își trecea degetele prin părul meu, răvășindu-l.

Deja mă simțeam infinit mai bine. Mi-am înălțat capul și am sărutat-o, gustând aroma de scorțișoară a pastei ei de dinți și parfumul care era al ei și numai al ei, mormăind întrebător. Ea îmi atinse obrazul, scrutându-mă cu privirea.

– Iar ai avut un coșmar?

Am oftat din greu. Mereu putea să citească în mine ca dintr-o carte deschisă. Nu știam dacă eu aveam să fiu vreodată în stare de asta.

– Aș prefera să vorbim despre visele pe care mi le inspiri chiar acum, am replicat, trecându-mi degetul mare peste tricoul ud care i se lipise de sân.

– Ce-ai visat?

Am zâmbit ușor, amuzat de insistența ei.

– Nu-mi aduc aminte.

– Gideon...

– Las-o baltă, îngeraș!

Am simțit-o cum se încorda.

– Nu vreau decât să te ajut.

– Și știi și cum.

–Obsedat sexual! pufni ea.

Am tras-o mai aproape de mine. Nu aveam cuvinte să-i spun ce simțeam când era în brațele mele, așa că m-am mulțumit să-mi îngrop fața în scobitura gâtului ei, umplându-mă de aroma prea iubită a pielii sale.

–Asule!

Ceva din tonul glasului ei mă umplea de fiori reci. M-am dat înapoi încet, privind-o scrutător.

–Vorbește!

–În legătură cu San Diego... începu ea, lăsând ochii în jos și mușcându-și buza.

Am rămas tăcut, așteptând să văd unde vrea să ajungă.

–Cei de la Six-Ninths o să fie acolo, zise într-un sfârșit.

Nu încercase să ascundă de mine ceea ce știam deja, iar asta era o ușurare. Dar apoi am fost cuprins de un alt soi de agitație.

–Vrei să-mi spui că e o problemă. Glasul mi-era calm, dar numai așa nu eram.

–Nu, nu e o problemă, spuse ea încet, dar degetele ei îmi răvășeau părul, într-o agitație nepotolită.

–Nu mă minți!

–Nu te mint, zise ea. Trase adânc aer în piept, susținându-mi privirea. Ceva nu e în regulă. Sunt confuză.

–În legătură cu ce, mai exact?

–Nu fi așa, murmură ea. Nu te mai face rece ca un aisberg, ca să mă îngheți și pe mine.

–Scuză-mă, te rog! Faptul că o ascult pe soția mea care îmi mărturisește că se simte confuză în legătură cu alt bărbat nu mă face să mă simt nemaipomenit de bine.

Ea începu să se foiască, vrând să se desprindă din brațele mele, așa că i-am dat drumul, ca s-o pot privi – s-o pot ține sub observație – punând o mică distanță între noi.

–Nu știu cum să-ți explic.

Am ignorat cu bună știință nodul care mi se pusese în gât.

–Încearcă!

–Doar că... murmură ea cu ochii în jos, mușcându-și buza... doar că a rămas ceva... neterminat.

Simțeam că o gheară îmi prinsese pieptul într-o strânsoare de foc.

–Te excită, Eva?

–Nu-i așa, răspunse ea, parcă înțepenind.

–Ce e, vocea? Tatuajele? Scula lui fermecată?

–Oprește-te! Nu mi-e deloc ușor să vorbesc despre asta. Nu face să-mi fie și mai greu!

–Dar și pentru mine e al dracu' de greu, m-am răstit, sărind în picioare.

O măsuram acum cu privirea din cap până în picioare; aș fi vrut să i-o trag și, în același timp, să o pedepesc. Aș fi vrut să o leg, să o pun sub lacăt, la adăpost de oricine mi-ar fi amenințat stăpânirea asupra ei.

–Eva, s-a purtat ca un rahat cu tine. Ce-i cu tine, ai văzut videoclipul de la *Fata de aur* și ai uitat? Ai nevoie de ceva și eu nu pot să-ți ofer?

–Nu fi măgar! replică ea, încrucișându-și brațele la piept, într-o postură defensivă care mă înfuria și mai tare.

Aveam nevoie de ea deschisă spre mine și blândă. Și uneori mi se făcea frică de cât de mult însemna pentru mine. Era singurul lucru pe care nu-mi puteam

închipui că l-aș pierde. Și acum îmi spunea exact ceea nici măcar nu puteam îndura să aud.

– Te rog, nu fi urăcios din cauza asta, șopti ea.

– Ba sunt remarcabil de civilizată, dacă mă gândesc la cât de violent mă simt în clipa asta.

– Gideon!

În ochii ei cenușii se citea vinovăția; apoi, roua lacrimilor apărură în lumina lor. Mi-am întors privirea.

– Nu face asta!

Ea însă mă citise, așa cum mă citea mereu.

– N-am vrut să te rănesc.

Diamantul de pe inelarul ei stâng – semnul că ea era a mea – strălucea în lumină, aruncând scânteii de foc pe zid.

– Nu pot să sufăr să fii supărat pe mine. Și pe mine mă doare, Gideon. Nu îl vreau. Jur că nu.

Fără să mă pot liniști, m-am dus la fereastră, încercând să-mi recapăt calmul de care aveam nevoie ca să înfrunt primejdia pe care o reprezenta Brett Kline. Făcusem tot ce-mi stătea în puteri. Rostisem jurămintele, îi pusesem inelul pe deget. O legasem de mine în orice fel cu putință. Dar tot nu era de ajuns.

Orașul se întindea în fața mea, dar priveliștea îmi era ecranată de clădirile mai mari. De la fereastra penthouse-ului, puteam să văd la depărtare de kilometri. Dar din apartamentul din Upper West Side pe care îl luasem lângă cel al Evei, priveliștea era limitată. Nu puteam să văd panglicile nesfârșite ale străzilor înțesate de taxiuri galbene, nici razele de soare scânteind pe geamurile zgârie-norilor.

I-aș fi putut oferi Evei New Yorkul. Îi puteam pune lumea la picioare. Nu aveam cum s-o iubesc mai mult

decât o iubeam deja; eram mistuit de iubire. Cu toate astea, un tâmpit din trecutul ei se înghesuia să mă dea la o parte.

Mi-am amintit cum stătea în brațele lui Kline, sărutându-l cu acea disperare pe care ar fi trebuit s-o simtă doar pentru mine. Gândul că era cu puțință să-l mai dorească încă mă făcea să-mi vină să distrug ceva. Îmi încheștasem pumnii atât de tare, că mi se vedeau oasele degetelor.

– Trebuie cumva să luăm deja o pauză? Să așteptăm o vreme, ca să-ți scoată Kline îndoelile din minte? Poate ar trebui să fac și eu la fel și să o ajut pe Corinne să-și rezolve problemele

La auzul numelui fostei mele logodnice, am văzut-o tresărind.

– Tu vorbești serios?

Tăcerea care se lăsă apoi între noi era îngrozitoare. Fu însă urmată de:

– Felicitări, idioțule! Ai reușit să mă rănești mai rău decât oricând.

M-am întors chiar în clipa în care ieșea din încăpere, ținându-și spatele drept, încordată. Cheile pe care le folosisese ca să descuie rămăseseră pe biroul meu, iar la vederea lor, părăsite acolo, dădea impresia de disperare.

– Oprește-te!

Am prins-o în brațe, iar ea a început să se zbată. Mișcarea asta ne era deja tare cunoscută: Eva fugea, iar eu o urmăream.

– Dă-mi drumul!

Am închis ochii, lipindu-mi obrazul de al ei.

– N-o să permit să fii a lui.